

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ

Tòa Thánh-Tây Ninh

XÃ HỘI ĐẠI ĐỒNG VÀ CỨU CÁNH CỦA ĐẠI ĐẠO

Khai Tâm Quách Minh Chương
Tài liệu lưu hành nội bộ (2022)

Khai Tâm Quách Minh Chương

Tòa Thánh Tây Ninh

Khai Tâm Quách Minh Chương

XÃ HỘI ĐẠI ĐỒNG VÀ CỨU CẢNH CỦA ĐẠI ĐẠO

- *Xã hội đại đồng.*

Chủ thuyết xã hội đại đồng là một học thuyết vô cùng khó khăn trong buổi văn minh vật chất lấn át tinh thần con người, làm chủ loài người, đưa chúng ta vào một cục diện nan giải. Triết lý của Đấng Chí Tôn khai Đại Đạo bằng phương cách “**qui hiệp**” để tạo lập đến ước vọng đó.

“Thoảng ngày kia toàn Đạo biết thương yêu nhau như ruột thịt, toàn quốc dân Việt Nam hiệp một, thì hội giống đại đồng thế giới mới mong gieo rắc khắp nơi, gây dựng tạo thành nền móng vĩnh cửu, bằng chẳng thì các phương pháp khác chỉ sẽ là vô ý thức mà thôi” [Thuyết Đạo của ĐHP, Q.1 bài 24].

Đức Chí Tôn hằng nói đến tạo đạo để cứu khổ chúng sanh, đạo mở sớm một ngày thì cứu sớm một ngày. Thời kỳ nhân loại đương sông là khoảng thời gian chung khảo, đậu rớt phân màn. Đạo Cao Đài là một cơ quan Đại Đồng Thế Giới. Nên Đức Hộ Pháp có thuyết giảng thêm, nếu đậu thì ra khỏi cảnh đau thảm, bằng chẳng vậy thì rớt nên sẽ ở lại làm Thần Thông Nhơn.

Đức Hộ Pháp cũng cho hay con người có thể tiếp cận nguồn văn minh Đại Đạo của Đức Chí Tôn là một ân lành, và chính chúng ta là những **hội giống lành** làm căn bản cho cội hạnh phúc hòa bình đại

đồng thế giới. Vì vậy, người môn sinh Cao Đài phải biết quý trọng ân hồng của Đấng Chí Tôn chan rưới mà gìn giữ Đạo nghiệp, bảo tồn Đạo Pháp Đại Đạo theo **luật pháp**, bảo bọc, thương yêu nhau nồng nàn cho đến vô cùng tận. Cái ảnh hưởng rộng sâu đến tình trạng đại đồng là tình thương yêu nhau.

“Ngày nay cả toàn cầu thiên hạ đã chịu thống khổ nên hằng xem chúng mình là giống lành thiêng liêng Chí Tôn đã lựa chọn. Nhận định là mầm chồi hạnh phúc chung thì khối thương yêu vô tận này, bằng ngòi viết không thể tả được. Ảnh hưởng cao trọng tuyệt đối của sự thương yêu là đó, mấy em tìm hiểu mà tạo lấy” [Thuyết Đạo của ĐHP, Q.1 bài 25].

Những chiến binh Cao Đài không những tín ngưỡng mạnh mẽ nơi quyền năng thiêng liêng của Đấng Chí Tôn, Đấng Phật Mẫu, nguyện cầu cho quốc thái, dân an, thế giới đại đồng mà phải là những người gương mẫu thực hành chủ nghĩa thương yêu, tạo cây cờ **Bảo Sanh-Nhơn Nghĩa-Đại Đồng** khắp nơi, gieo hạt giống bồ đề mọi nẻo. Nhân loại đã áp dụng triết thuyết thế giới đại đồng rồi trước đây nhưng bất thành. Ngài nay, Đạo Cao Đài đến để làm cho hiện tượng, thành tựu.

“Chí Tôn đến mới nói đại đồng thế giới đã làm rồi, nhưng không thành, Chí Tôn đến làm cho thành, đem nhơn loại qui một bốn nên mở Đạo Cao Đài làm nguồn cội. Thượng Ngươn là Ngươn của Phật, Thánh trị không được thì Phật đến độ rồi, cũng như hễ có

người nghiêm khắc thì có người nhờn từ, hễ trị không được thì cũng có thể dõ dành khuyên lơn mới được, nên Nguơn Tứ Chuyển đúng theo chơn pháp thuộc về của Phật đó vậy” [Thuyết Đạo của ĐHP, Q. 1 bài 35].

Vì thế, nên Đại Đạo mở ra để thực hành thuyết thế giới đại đồng. Người tín hữu Cao Đài là một phần tử trong sứ mạng ấy, ít nhiều chịu ảnh hưởng tâm lý, tinh thần và trách nhiệm để tô vẽ những nét cọ làm bức tranh ấy trở nên đẹp đẽ và thành tựu. Như thế, đó sẽ làm đẹp dạ, đẹp lòng Đức Đại Từ Phụ lắm vậy.

“Đại Đồng là hiệp một loại vật. Vậy đại đồng tiến hóa do căn bản nơi đâu mà có? Dám chắc hỏi đại đồng là gì? Không ai giải nghĩa được. Đại đồng là đồng sanh tức nhiên là chúng sanh đó vậy. Ai đã đồng sanh với ta là bạn, là anh em của ta. Bởi các vật hữu hình thọ quyền năng vô tận vô biên của Chí Tôn, đến thế gian với một mạng sanh, tức là đồng sanh, dầu vật loại, côn trùng, thảo mộc, thú cầm hiệp với loài người là chúng sanh, tức nhiên là bạn đồng sanh cả thảy. Hễ đồng sanh ta phải nhìn nhau là anh em trong lòng Chí Tôn mà sản xuất, vì nhà Phật cấm ta không đặng sát hại sanh vật, vì là bạn đồng sanh của chúng ta” [Thuyết Đạo của ĐHP, Q.1 bài 45].

Thuyết duy vật hướng con người đến trạng thái hình vật. Duy tâm là thuyết hữu thần, định con người tương quan đến Đấng Chí Tôn. Nếu duy vật tạo ra nhân tài thì duy tâm tạo ra thiên tài. Đại Đạo cần những thiên tài có lòng bác ái và chí thành. Thuyết đại

đồng thiên hạ thành tựu chỉ trong tay chủ thuyết duy tâm mà thôi. Hơn nữa, con người phải là những “thiên tài” trong lòng Đấng Chí Tôn, chung tay, yêu ái như loại trong tình anh em ruột thịt, một máu mủ, một ruột thịt, một tôn giáo. Nếu chẳng có **một quốc gia, một nòi giống, một tôn giáo** thì thế giới đại đồng là điều viễn mộng. Đức Hộ Pháp khẳng định điều này trong bài thuyết đạo số 45:

“Chí Tôn đến với loài người, Ngự Mã Quân của Ngài sợ sệt Ngài xuống trần phải nguy hiểm. Ngài đến tạo cho loài người một quốc gia, một nòi giống, một Tôn Giáo. Nhưng Ngự Mã Quân của Ngài không muốn cho Ngài đến, nên thay Ngài đến làm cho ba điều ấy thành tựu nên hình. Nếu ba điều ấy thành thì đại đồng thế giới thành. Nếu ba điều ấy không thành, thì đại đồng thế giới là thuyết vẫn còn trong vòng mơ mộng” [Thuyết Đạo của ĐHP, Q.1].

▪ **Cứu cánh.**

Đại Đạo đến dung hợp tâm lý loài người, kiến lập lại mọi trật tự tín ngưỡng cho thuần nhất, tránh mọi tính cách phân chia theo phạm ý. Ấy cũng là lòng đại bi của Đấng Chí Tôn ban rưới để đáp ứng sở vọng phạm tâm của con người. Đó là một nét **cứu cánh Đại Đạo** mà Cao Đài giáo đã thực hiện và sẽ thực hiện theo cơ quan chánh trị càn khôn thế giới, tức là nơi điều hành của Bát Quái Đài.

Đạo khai cốt để mở **cửa thiên môn** đón rước con cái Đức Chí Tôn quy hồi. Nên giáo pháp phải đủ phương pháp cứu cánh cho loài người tu hành, từ ác trở về thiện, từ luân hồi vay trả cho đến sạch nghiệp, từ trong sạch cho đến thoát khỏi bến đò sanh tử, tức là thung dung nơi miền thiên thai lạc cảnh, trở về nước hằng sông. Đạo Cao Đài do chính Đấng Chí Tôn khai mở, nên những diệu dụng của tôn giáo phải khả dĩ đáp ứng những ước vọng Đức Đại Từ Phụ theo lòng đại bi của Đấng Cha Lành. Đạo hướng dạy con người tường thấu các lẽ cơ bản:

- ***Luật tân hóa.***

Vạn vật được sáng tạo và vận chuyển theo quy luật tân hóa không ngừng. Đó là thiên lý chi phối cả càn khôn vũ trụ, không riêng lẻ cho một đối thể nào. Vật chất cũng tân hóa trong nguyên tắc “**bát hồn đào độn**”, tinh thần cũng thay đổi cho đến trọn thanh, vô trước, trở về chân, thiện, mỹ phù hợp với cơ quan tạo đoan của Đức Thượng Đế.

Vật chất cũng thay đổi theo thời gian vì có “cái linh” của Thượng Đế trong ấy, tới cỏ cây, thú cầm đều là sự sống thọ bẩm cái “căn” của nơi Đấng Chúa Tể. Dầu ta thấy “phơi gan tuế nguyệt” nhưng kỳ thực, các điển tử trong vật chất đang biến động để thay đổi sự tân hóa của nó. Thú cầm cũng mang sự sống, nơi nào có sự sống thì nơi ấy có Đức Chí Tôn và nó cũng vận động theo bản năng nhưng luôn luôn đào độn để tân hóa. Đến con người, sự trải nghiệm, vật lộn trong cõi

thanh trực hỗn hợp này đã tạo ra trí khôn và kinh nghiệm tâm linh nào đó để phát huy cái sống, chuyển hóa tâm thức và hành động để phù hợp với thiên lý. Cho nên, tổng thể mọi sự động là đi theo **luật tấn hóa**.

- ***Duy thể***.

Từ ngôi Thái Cực, Đấng Chí Tôn phân tán, tạo lập càn khôn và vạn vật. Nên Đức Chí Tôn là Chúa, là Cha của chư Thần, Thánh, Tiên, Phật và tất cả vạn hữu. Nếu không có Đức Chí Tôn, sẽ không có chi trong càn khôn. Và chắc chắn có hai chữ “càn khôn”, không có loài người để gọi hai tiếng “càn khôn”. Cho nên, vạn hữu chính là cơ thể sống của Đấng Thượng Đế và phú bẩm một “**tinh lực**” của Ngài.

Ngoại thể phân chia màu sắc, thị tướng, pháp tướng, thanh trực khác nhau do sự tấn hóa mà ra nhưng nội dung vẫn có cùng một bản nguyên, đi từ một nguồn cội **duy lý**, tức là Đấng Chí Tôn. Người tôn giáo cổ súy chủ nghĩa duy tâm thì phải hiểu rõ quy luật tạo đon của cơ quan càn khôn. Hiểu rõ để khỏi lầm lạc, không chấp ngã tướng. Cái sai lớn nhất của loài người là chấp vào cái “tôi”, tự cho mình khôn ngoan, lấy cái vị kỷ cá nhân mà sống, trái với tôn chỉ của tôn giáo là “xử kỷ tiếp vật” của Lão Giáo.

Nếu hiểu đặng tính chất **duy thể** hay duy lý, vạn vật có cùng một thể tánh thì không phân chia cao thấp, hòa đồng, nâng đỡ, thương yêu, bảo trọng lẫn

nhau trên con đường tấn hóa. Ấy là trí, ấy là đạo nhơn, là thực hiện được chủ nghĩa duy lý theo tôn giáo. Bởi vì cái “ta” của đại thể thì người người buông xả, hoan hỷ, không biết cái ta nào là cái ta nào, chỉ biết **cái ta duy nhất** mà thôi. Người hành giả đi theo triết lý Đại Đạo là môn sinh đã thuận bỏ việc chấp trước, chấp sau, để tâm tùy duyên thiên lý, để đến trạng thái hư tĩnh, chẳng phóng tâm theo ngoại duyên.

Những bậc hiền nhơn là người đã tỏ thông lý nhất thể, nên thường “cách vật trí tri”, lấy thuyết trung dung, điều hòa mọi thất tình lục dục, hành động vị tha, thương yêu vô tận. Nên con đường của các vị ấy đạt đến chỗ cao thượng, thanh khiết, chẳng hề bị ngoại vật chi phối, làm chủ mọi việc. Tỏ rõ lý nhất thể trong đời sống, tạo ra một tâm thế sống tự tại và trung hòa, đạt được một sự tĩnh tâm đáng giá mà con người khao khát, ấy cũng bởi các vị ấy thừa nhận “vạn vật đồng nhất thể”.

- **Công quả.**

Công quả tức là con đường phụng sự cho lý tưởng chung, cho một cá nhân, một đoàn thể, cộng đồng, xã hội, đem lại lợi ích nhất định. Theo nghĩa của Cao Đài giáo, con đường của môn sinh phải thực hiện là “phổ độ”. Đức Chí Tôn đã nói Ngài lập trường thi công quả cho con cái Ngài đoạt vị. Nên công quả là việc làm tác động đến **cơ quan phổ độ của nền Đại Đạo Tam Kỳ.**

Từ trí thức tinh thần, từ hạ đẳng thô học cũng có thể dụng công quả theo nếp sống Đại Đạo. Hễ sẵn lòng, chí thành, quy “Phật”, tín ngưỡng mạnh mẽ nơi năng lực thiêng liêng, nhập vào trường công quả của Đấng Chí Tôn thì có thể dâng công quả để tương công, chiết tội, tạo lập **đức vô vi**.

Người có lòng phụng sự, lập công thì dù ở địa vị nào cũng vững lập trường mà sống trong **tâm pháp lương hòa**, trung dung. Cái trí khai hóa con người có thể giúp ích cho người, đào tạo tâm lý con người nhưng lòng tự phụ, bản ngã khư khư thì chẳng khác nào chướng ngại trên hành trình. Đức Lý Giáo Tông vô vi dạy rằng:

“Kinh sách đầy đầu chưa thoát tục, đơn tâm khó định lấy chi mong”.

Thông kinh, lão kệ nhưng tâm chưa được điều chỉnh của người chân tu thì chẳng mong chi. Dầu người thô thiển, thô kệch ít học, dốt nát mà lòng ngay thẳng, tinh thần đầy đủ, chí tâm cúc cung tận tụy lo cho người chén cơm, manh áo, thương yêu đồng loại như ruột thịt. Nếu lấy phép so sánh giữa hai trường hợp thì sự việc ra lẽ nào. Nên, **con đường công quả phụng sự phổ độ là con đường chung cho toàn thể**, lấy chủ nghĩa Duy Thể mà cống hiến với tâm vô cầu, vô ngã.

- *Cơ phổ độ của Đấng Chí Tôn.*

Mặt luật tấn hóa của loài người phải kể đến vật chất. Từ **vật chất**, phải trải qua muôn ngàn kiếp mới biến đổi qua trạng thái vật chất ấy và cứ như thế tấn hóa lên thú cầm. Điểm linh của **thú cầm** cũng phải chịu như thế, trải qua muôn ngàn kiếp để lên địa vị con người. Loài người cũng phải học hỏi, học khôn, trải qua thanh trực để dự thi vào cơ tấn hóa, qua thăng trầm trăm ngàn kiếp mới đạt được địa vị con người **Nhơn Phẩm**.

Tuy nhiên, Đức Chí Tôn nói bậc tối thượng của quả địa cầu 68 không bằng hạng chót quả cầu 67. Bậc tối thượng quả cầu 67 không bằng hạng chót quả cầu 66. Tu sao cho trở về địa cầu thứ nhất, qua Tam Thiên Thế Giới, Tứ Đại Bộ Châu, Tam Thập Lục Thánh rồi mới về tới Bạch Ngọc Kinh. Đàn cơ Đấng Chí Tôn giảng dạy năm 1927:

“Thầy đã lập Đạo nơi cõi Nam này, là cốt để ban-thưởng một nước từ thuở đến giờ hằng bị lăm con thanh-nộ của Thầy. Thầy lại tha-thứ, lại còn đến ban thưởng một cách vinh diệu Từ tạo Thiên lập Địa, chưa nước nào dưới quả địa-cầu 68 này đặng vậy. Cốt để ban thưởng các con, thì các con hưởng phần hơn đã đáng, lẽ nào Thầy đã để phần nhiều cho các nước khác sao” [TNHT, Q.2].

Như vậy theo Thánh Giáo trên, đất nước Việt Nam đã từng trải qua những khổ ách do luật hơn quả vay-trả, đã chịu lăm phong sương. Nhưng ngày nay, Đức Thượng Đế đã tha thứ, ban thưởng quốc gia nhỏ

bé, tạo nên đạo vinh diệu là Đại Đạo. Theo đó, đất nước Việt Nam đồng nghĩa được giao **sứ mạng tiếp nhận văn minh tôn giáo** và **hoàng hóa để cơ ân xá cứu độ của Đức Chí Tôn** đến hoàn vũ.

Cơ Tạo Đoan là vậy, được sanh hóa thì phải tấn hóa mới trở nên thuần mỹ. Ngoài được Đức Chí Tôn khai hóa tinh thần triết lý tân kỳ, Đức Ngài còn cho phép nhen loại “**tu nhứt kiếp, ngộ nhứt thời**”. Ấy là thưởng, là cứu rỗi và tận độ của Ngài nơi quả địa cầu 68 này.

- ***Bền chí và khổ công tu tập.***

Đạo Trời không phải dễ tìm, dễ kiếm, dễ cầu. Không phải nhập môn, cúng kiếng là chứng đắc. Luật dinh hư tiêu trường, vô thường, những cơn khảo thí là trường khảo đảo cho người tu. Đã đứng vào hạng tam tài trong trời đất, lại hưởng ân huệ của Đức Thượng Đế đến cứu rỗi bằng nguồn đạo trong diệu quang Tam Giáo. Chúng ta phải biết trân trọng, biết chìm về cõi, nước tách nguồn, kiếp phù dung như khách trần đi qua quán trọ. Nên muốn vào trường thánh đức của Đức Chí Tôn và để phận sự hoàn toàn, phải bền chí, khổ tâm, đời là những chuỗi quanh co, rõ tuồng đời âm lạnh, tránh mọi điều lằng xằng, xạo sự, mền phú quý vinh hoa, mê về cân đai áo mũ mà thất thế.

“Mỗi bậc phẩm đều đặng một vai tuồng của Đấng cầm quyền thế-giới ban cho; dầu thanh cao, dầu hèn hạ cũng phải gắng làm cho rỗi trách nhiệm,

hầu buổi chung cuộc, hôn lià cõi trần, đặng đến nơi khởi hành mà phục hồi công cán; ai giữ trọn bậc phẩm thì đặng toà ngiệt-cảnh tương công chiếu tội, để vào địa vị cao hơn chốn Địa cầu 68 này; ai chẳng vẹn trách nhiệm như sanh, phải bị đọa vào nơi u-minh-địa, để trả cho xong tội tình căn quả cho đến lúc trở về nẻo chánh đường ngay mà phục hồi ngôi cũ; bằng chẳng biết sửa mình thì luật Thiên-điều chông-chập, khổ A-Tỳ phải vướng muôn muôn đời đời mà đền tội ác. Bậc như-sanh vì đó mà phải chịu thiên niên chìm đắm vào số luân hồi; vay trả, trả vay, căn quả chẳng bao giờ tiêu đặng. Các bậc Thần Thánh nếu chẳng biết mới Đạo là phương châm tìm nguồn trong rửa bợn tục, thì biển khổ trần này cũng khó mong thoát đặng” [TNHT, Q.1].

Trời Nam đã đặng hưởng một **yết sáng** của Đấng Đại Từ Bi để dẫn khách lần lần qua những chỗ hắc ám, vô minh, diệt dần đời bại, mê lầm, làm lạnh, lánh dữ, lo tô công bồi đức, un đúc tinh thần cho tráng kiện, giữ tâm thanh tao, vun nền âm chất, lấy giả đổi chơn, thiết hành chủ nghĩa cao trọng của Đại Đạo, dựng cờ **Nhơn Nghĩa**. Gạt phàm tâm, phát huy thánh tâm, lau chùi ngọc cho sáng trong, thương yêu vô tận để treo gương **Bảo Sanh-Nhơn Nghĩa**.

Dấu sống trong lòng thương yêu vô biên của Đức Chí Tôn, hưởng cơ mầu nhiệm phổ độ, nhưng chúng ta phải hết lòng phụng sự, bền chí, soi gương, khổ công tu tập, nương áo nâu sòng mà tránh biển mê,

dụng hạnh đức làm nấc thang tấn hóa, chịu nhọc nhằn mà làm khách u nhân thung dung tự tại. Đã rõ Đạo Trời đến nẻo đời phong ba, đường thánh ắt dẫn khách trần qua bến tục, **chịu gian truân tô điểm Đại Đạo** để hưởng giọt dành dương của Đức Đại Từ Phụ.

- ***Gìn giữ giới luật Đại Đạo.***

Giới luật là những quy định đảm bảo trật tự đều hòa trong việc hành đạo của nền Đại Đạo. Vì Cự Luật không còn thích nghi với cơ tấn hóa hiện hành, Đức Chí Tôn cho phép lập Tân Luật và ban Pháp Chánh Truyền cho nhơn sanh hầu có phương định vị và phép tắc thi hành.

Tân Luật do Đức Lý Giáo Tông hội hiệp chư Thánh lập thành và dâng lên Đức Lý, Đức Ngài lại xin Đức Chí Tôn bỏ khuyết những điều cần yếu. Khi bộ Tân Luật chính thức hoàn thành, dâng lên Đức Chí Tôn, Đức Chí Tôn phê chuẩn, nên luật ấy trở thành **Thiên Luật**. Đạo Cao Đài có hai Thiên Luật tại thế là Tân Luật và Pháp Chánh Truyền.

Nếu Đấng Chí Tôn giáng phạm qua cơ bút lập giáo, mở cơ ân xá tận độ thì hiển nhiên Tân Luật có những điểm ưu việt, không khắc khe hơn Cự Luật để thể hiện lòng đại bi, đại ái của Đức Đại Từ Bi. Tân Luật đáp ứng với sự tấn hóa tinh thần loài người tân tiến.

Thứ nhất, nếu cựu luật buộc con người phải trải qua bao nhiêu rừng cay, muối mặn, tầm sư học đạo để

nâng mình lên địa vị Thiêng Liêng thì nay Tân Luật lại khác, các Đấng Thiêng Liêng hạ trần diu dẫn như hồn từng bước lên địa vị thanh cao, tương xứng Thiên vị. Ấy là ân xá và phổ độ của cơ Trời.

Thứ hai, dầu được thương yêu nhưng vẫn hành phạt theo luật công bình của tạo hóa, các điều khoản của Tân Luật hành phạt từ chức sắc dĩ chí đến tín đồ tại thế. Nhưng ấy là “**đặc ân**” mà chúng ta nên hiểu. Nếu bị hành phạt tại thế thì tránh khỏi luật Thiên Điều phạt trị. Một khi Thiên Điều buộc tội, khó mong siêu rỗi.

Cho nên, hai bộ luật ấy là cơ bản của Đạo Cao Đài mà người người phải gìn giữ nét thanh tao, công tâm hành đạo, phụng sự. Được vậy, vừa đẹp lòng Đức Chí Tôn, các Đấng Thiêng Liêng mà mình được giữ khuôn nếp theo luật Đại Đạo; lại vừa tránh khỏi những hình luật khi phạm phải Thiên Điều. Điều canh cải, mưu toan phá đạo, làm loạn pháp Đại Đạo là một đại nghịch trước luật Thiên Điều.

Ngoài ra, môn đồ phải gìn **Ngũ Giới Cấm**: nhứt bất sát sanh, nhì bất du đạo, tam bất tà dâm, tứ bất tử nhục, ngũ bất vọng ngữ.

Bất sát sanh là không giết người, sát sinh hại sinh vật nhỏ bé hơn mình. Đức Chí Tôn là Đấng Chúa của muôn loài với lòng háo sanh vô tận, Ngài lại sanh hóa muôn loài, nơi nào có sự sống ắt nơi ấy có Ngài. Cái sống của cả vạn loại càn khôn do Đức Ngài phân

phát, “hữu sanh hữu ngã”. Nếu giết hại sanh vật tức là làm gián đoạn sự sống, tác động vào cơ sanh hóa, là tội và nghiệp vay trả.

“Chi-chi hữu-sanh cũng do bởi chơn-linh Thầy mà ra, hể có sống, ắt có Thầy. Thầy là cha của sự-sống, vì vậy mà lòng háo-sanh của Thầy không cùng tận... Cái mạng sống là Thầy, mà giết Thầy thì không phải dễ, các con gắng dạy nhơn-sanh điều ấy” [TNHT, Q.2].

Bất du đạo là không trộm cướp của người, chẳng động ý tham, mê luyến của cải của người khác mà sanh hành động bất nghĩa, bất nhân. Phạm vào tội du đạo là trọng tội.

“Ôi! Thầy sanh các con thì phải yêu-trọng các con chẳng cùng, mà Thầy cho các con đến Thế-giới này với một thánh-thể thiêng-liêng, y như hình ảnh của Thầy, không ăn mà sống, không mặc mà lành, các con lại không chịu, nghe điều cám-dỗ mê-luyến hồng-trần, ăn cho phải bị đọa, dâm cho phải bị đày, nên chịu nạn áo cơm, dục quyền cầu lợi” [TNHT, Q.2].

Bất tà dâm là không dâm dục, không lấy vợ người, có chồng hay vợ thì giữ trinh tiết, giữ nghĩa đạo vợ chồng.

“Vì vậy mà một giọt máu là một khối chơn-linh, như các con dâm quá độ, thì sát mạng chơn-linh ấy.

Khi các con thoát xác, thì nó đến tại Nghiệp-Cảnh-Đài mà kiện các con, các con chẳng hề chội tội

đặng. Phải giữ-gìn giới-cấm ấy cho lắm” [TNHT, Q.2].

Bất tửu nhục là không uống rượu bia, say xỉn, làm mất lý trí, không điều khiển thân, khẩu, ý.

“Vây thì óc là nguồn cội của khí, mà óc cũng bị huyết vận-động vô chừng, làm cho đến đỗi loạn tán đi, thì chơn-thần thể nào đặng an-tĩnh điều-khiển, thân-thể phải ra ngậy-dại, trở lại chất thú-hình, mất phẩm nhơn-loại rồi, còn mong chi đặng phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật. Lại nữa buổi loạn thân ấy để cửa trống cho tà-mị xung-đột vào, giục các con làm việc tội-tình mà phải chịu phạt luân-hồi muôn kiếp. Vây Thầy cấm các con uống rượu, nghe à!” [TNHT, Q.2].

Bất vọng ngữ là không nói quấy, dối, chẳng nói điều chi bất minh, vô nghĩa, hại mình, hại người. Người đời thường nói, cái miệng hại cái thân. Chính điều thị phi từ cửa miệng mà sanh ra lắm điều rối rắm, hơn thua, tranh cãi mà tạo trường tranh đấu phi nghĩa. Đức Chí Tôn đã phán rằng mỗi cá nhân đều bỏ hóa một chơn linh để gìn giữ chơn mạng sanh tồn của chúng sanh, nên biên chép và nạp vào tòa phán xét tất cả việc làm nên hư, công tội rõ ràng, không sai điều chi.

“Thầy đã nói chơn-linh ấy đem nạp vào Tòa phán-xét từ lời nói của các con, dầu những lời nói ấy không thiệt hành mặc dầu, chớ tội hình cũng đồng một thể.

Nơi Tòa phán-xét, chẳng một lời nói vô-ích mà bỏ, nên Thầy dạy các con phải cân-ngôn, cân-hạnh, thà là các con làm tội mà chịu tội cho đành, hơn là các con nói tội mà phải mang trọng hình đồng thể” [TNHT, Q.2].

Phải giữ **Tứ Đại Điều Qui**. “Một, phải tuân lời dạy của Bề Trên, chẳng hồ chịu cho bực thấp hơn điều độ. Lấy Lễ hòa người. Lỡ làm lỗi, phải ăn năn chịu thiệt. Hai, chớ khoe tài, đừng cao ngạo quên mình mà làm nên cho người. Giúp người nên Đạo. Đừng nhớ cừu riêng. Chớ che lấp người hiền. Ba, bạc tiền xuất nhập phân minh, đừng mượn vay không trả. Đối với trên, dưới đừng lòn dễ. Trên dạy dưới lấy Lễ, dưới gián trên đừng thất khiêm cung. Bốn, trước mặt sau lưng, cũng đồng một bực. Đừng kính trước rồi khi sau. Đừng thấy Đồng Đạo tranh đua ngòi mà xem không để lời hòa giải. Đừng lấy chung làm riêng, đừng vụ riêng mà bỏ việc chung. Pháp luật phải tuân. Đừng lấy ý riêng mà trái trên dễ dưới. Đừng cậy quyền mà yếm tài người”.

Phải giữ **traí giới**. Ăn chay là tránh sát sanh, thể theo lòng từ bi, không nở giết hại con vật mà nuôi thân xác mình. Một con vật là một sanh linh, người theo tôn chỉ đạo không thể tùy nghi sát hại tùy ý. Hơn nữa, vật thực mặn là thứ tanh hôi, máu me đầy đầy trực chất. Nếu tiếp vào cơ thể, chẳng khác nào mình làm cho Chơn Thân bị ô trực, u mê. Đức Chí Tôn giảng rằng, người có cái xác thiêng liêng huyền diệu

do Tinh, Khí, Thần luyện thành. Nếu đắc đạo chỉ có Tinh-Khí thì nhập vào cảnh hằng sống. Nếu có Thần mà thiếu Tinh-Khí thì không hườn được Nhị Xác Thân. Nên Chơn Thần buộc phải tinh tấn, trong sạch, nhẹ nhàng, tinh khiết hơn không khí mới có thể thoát ra khỏi càn khôn. Nếu ăn mặn mà luyện đạo và ấn chứng thì không giải tán đặng. Nếu hườn nhị xác thân đặng mà trước khí vẫn còn thì vẫn còn trong vòng kiếp đọa trần. Vì vậy, luật buộc trường chay tuyệt dục mới có thể luyện đạo đặng.

- ***Phải giữ đạo quân tử.***

Quân tử và tiểu nhân là hai mặt đối kháng nhau. Đạo dạy phải giữ Nhơn Luân, Đạo Nghĩa: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, trung, hiếu, đê. Nếu bất trung, bất nghĩa, bất nhân, bất hiếu, bất tín thì xã hội xa lánh, không nói chi việc đạo pháp cao sâu vì những người ấy là hạng thấp kém. Là người đạo khá giữ đạo quân tử, tập lối sống như các bậc thánh hiền, mới mong trí tri các lẽ huyền nhiệm của Đạo Pháp.

- ***Giữ đạo trung dung.***

Luôn luôn từ bi bác ái, tâm vật bình hành, tập tánh “thuần chơn vô ngã”, hiểu rõ “vạn giáo nhất lý”. Bác ái là đầu mối của mọi sự, có thương yêu mới thi hành việc phổ độ, vui lòng dẫn dắt người khác trên con đường đồng tu. Không thái quá, chẳng bất cập, giữ nét trung đạo, không còn tư tưởng “phân biệt” tôn giáo mới mong đạt đến thuần chơn vô ngã.

Tam Giáo đã dạy về chữ tâm và chữ tánh. Phải làm sao giữ tâm mình thanh sạch, vô tội, chẳng động luyến, chẳng xao động, để tâm hư tĩnh như hoa trôi giữa dòng sông mới mong đồng bản thể điển linh của Trời, để Chơn Như tự tại, thiên lý luôn luôn lưu hành theo định luật tự nhiên. Ấy là làm cho tâm chẳng bị trói buộc bởi giả cuộc, mượn quán trọ, khoác áo nâu sòng, tứ đại giai không. Giữa những sự biến loạn của đời, lòng vẫn hư tĩnh, chẳng bị trói ràng, để tâm không vô nhiễm thì mới có thể “*thuần chơn vô ngã*”.

Chi chi cũng do Trời ban phát ánh đạo màu để chúng sanh hưởng mùi thoại khí, lý diệu quang, mở con đường trở về hiệp đồng cùng Trời. Trời người đồng trị, Trời ban nguồn đạo, con người thể theo nguồn đạo ấy mà trau giồi, tạo khuôn mẫu cho nên Đại Đạo để đạt đến “*Thiên-Nhân hiệp nhất*”.

Tôn chỉ của Đại Đạo là quy nguyên Tam Giáo, hiệp nhất Ngũ Chi, nhìn nhận mọi nguồn tôn giáo đều là sự ban phát từ Thượng Đế, nên mọi lẽ của các giáo pháp đều hướng con người đến đời sống thánh thiện, tu hành giải thoát. Ngày nay, Đạo Trời khai mở với những tính chất ân xá và phổ độ mới cho nhân loại, cũng chĩnh đón những cái hư lệch cũ xưa, không còn phù hợp với tân pháp. Nếu hiểu tôn giáo chỉ là phương tiện phổ giáo, thì **giải thoát khỏi sinh tử luân hồi mới là cứu cánh của đời người**. Từ đó, Đạo vô vi mới là hằng hữu, nên phải nhận rõ “*vạn giáo nhất lý*” có chung một cứu cánh mà thôi.

Đã mang thi hài nhục dục, phải ăn mới sống, chịu luật vô thường, nên con người nạp dụng và nương đạo lý vào đời sống đề cầu đạo, thực chứng những nhiệm mầu vô vi. Con người vừa phải tấn hóa tu học, vừa phải duy trì phạm thể theo quy luật của vật chất. Nên giữa bụi thế sống sao không quấy, mượn giả tầm chơn, nương hữu hình tầm vô vi, không thiên không lệch, giữ quân bình “*tâm vật bình hành*”.

- “*Nam phong thử nhựt biến nhơn phong*”.

Thuở ban sơ, Đức Chí Tôn xuống thế giáng cơ cho hai câu thi ý vị và thâm thúy.

“*Quốc đạo kim triều thành Đại Đạo,
Nam phong thử nhựt biến nhơn phong*”.

Hai chữ “Quốc Đạo” đơn giản nhưng đã làm Ngài Phạm Công Tắc hao tổn tinh thần, tìm tòi kiếm hiểu, đeo đuổi cho đến cùng nghĩa lý và kết quả của nó, làm Ngài Phạm Công Tắc đã “chết” từ năm 35 tuổi để theo cái thuyết tinh thần tâm linh cho ra hiện tượng đúng với quốc đạo của dân tộc Việt Nam. Lời trần tình cũng là lời thuyết đạo còn văng vẳng bên tai người Cao Đài.

“*Thưa Thầy, Thầy biểu con làm Lão Tử hay Jésus con làm cũng không đặng, Thích Ca con làm cũng không đặng, con chỉ làm đặng Phạm Công Tắc mà thôi, con lại nghĩ bất tài vô đạo đức này quyết theo Thầy không bỏ, nhưng tưởng cũng chẳng ích chi cho Thầy*”. Đáng ấy trả lời: “*Tắc, thẳng Thầy lấy tánh*”.

đức Phạm Công Tắc mà lập giáo con mới nghĩ sao?". Bàn Đạo liền trả lời: "Nếu đặng vậy...." Ngài liền nói: "Thầy đến lập cho nước Việt Nam này một nền Quốc Đạo", nghe xong Bàn Đạo từ đây hình như phiêu phiêu lên giữa không trung mơ màng như giấc mộng. Được nghe nói cái điều mà mình thèm ước, nên Bàn Đạo không từ chối đặng" [Thuyết Đạo của ĐHP, Q. 1, bài 39].

Đức Chí Tôn đến để lập nền Quốc Đạo cho dân tộc Việt Nam và đó là điều mơ ước, một giấc mộng của Ngài Phạm Công Tắc, nên Ông Phạm Công Tắc đã "chết" từ năm 35 tuổi để trở thành Hộ Pháp Phạm Công Tắc. Đức Chí Tôn khẳng định:

*"Từ đây nòi giống chẳng chia ba,
Thầy hiệp các con lại một nhà.
Nam Bắc rồi ra ngoại quốc,
Chủ quyền chon đạo một mình Ta".*

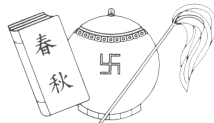
Đức Thượng Đế đến để làm nhân loại không còn chia rẽ, tức là quy hợp Tam Giáo, Ngũ Chi thành một mối đạo, gọi là Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ. Nền chon giáo là quốc đạo những chẳng phải của dân tộc Việt mà thôi, đạo sẽ truyền giảng khắp toàn cầu. Đức Chí Tôn làm chủ quyền, nắm cả mọi tín ngưỡng loài người, làm Chúa nền Chánh Giáo. Ấy là Quốc Đạo, là Đại Đạo của toàn thể tín ngưỡng nhân loại trong thời kỳ này.

Đức Ngài chọn nước Việt Nam để làm **đất Thánh**, mở chơn truyền Đại Đạo. Việt Nam là đất nước đặt nặng tín ngưỡng tâm linh nên khi các nền tôn giáo du nhập vào, dân tộc đã hấp thụ và truyền thừa những thánh tâm, một lòng thờ kính, hòa hợp các tôn giáo.

Ngày nay, đất nước Việt Nam đã trở thành tâm điểm, thừa hưởng **di sản thiêng liêng của Đức Chí Tôn**, ban cho một nước nhỏ nhen khai mở nền Chánh Giáo Tam Kỳ, nên Việt Nam trở thành Thánh Địa và làm mô phỏng để tiến khai đến một xã hội đại đồng. Quả thật, đây là một hồng ân vô cùng to lớn thiêng liêng đối với dân tộc. Tuy nhiên, để “nam phong” trở thành nhơn phong, **mỗi người con dân tộc phải làm phận tử tốt đẹp**, hiếu trọn sứ mạng trọng yếu cho nền nhơn phong hoàn vũ để mới biến quốc thể làm tiền đề, chuẩn mực cho sanh chúng theo truyền ngôn của Đức Chí Tôn.

Tòa Thánh Tây Ninh, ngày 20-05-2022

Khai Tâm Quách Minh Chương – 2022

Khai Tâm Quách Minh Chương